

at vente, indtil alle de sociale Brøst ere afbødede, som det ærede Medlem talte om, og lad os endelig ikke komme ind paa — jeg vil ikke sige, at det nødvendigt laa i det ærede Medlems Ytringer, men jeg har ved Lejlighed set Ytringer af den Art i det Organ, som staar det ærede Medlem nær — at lægge Ansvar for Forbrydelserne i alt for høj Grad over paa Samfundet og de sociale Forhold, hvorunder vi leve. Det er en Bestræbelse efter at nedbryde Ansvarsfølelsen hos Befolkningen, som jeg paa ingen Maade vil være med til.

Med Hensyn til den Maade, hvorpaa det her er foreslaaet at gennemføre Pryglestraffen vil jeg blot tillade mig en enkelt Henstilling, og det er, om det er rigtigt at slaa fast, at de Slag, der skulle tildeles, skulle tildeles „paa Ryggen“. Det er ikke blot af hygiejniske Grunde, at jeg gør den Henstilling, om det ikke var rigtigere at vælge en anden Legemsdel, jeg behøver vist ikke nærmere at betegne hvilken. Det kunde maaske have sit Fortrin i hygiejnisk Henseende, men det kunde ogsaa have sit Fortrin i en anden Henseende. Den, der bliver pryglet paa Ryggen, vil kunne fremstille sig og gaa blandt mange som Martyr, hvilket ikke er heldigt, men den, som har faaet Pryglene et andet Sted, hvor Børnene pleje at faa dem, vil ikke kunne spille Martyr, men vil gaa med Folks Latter over sig, og det har han meget bedre af. — For saa vidt vil jeg altsaa ikke paa Forhaand være med til at afvise de Straffemidler, som dette Lovforslag tilsigter, men en Betænkelighed har jeg, og det er min Hovedbetænkelighed. Det er den, at disse skærpede Straffemidler lægges i Haanden paa den Retspleje, vi nu have. Jeg har ved saa mange Lejligheder udtalt min Mistillid til denne Retspleje, at jeg ikke skal dvæle derved i Øjeblikket. Havde vi saa sandt vort Lovforslag om Rettens Pleje i Havn, vilde jeg med langt større Sindsro gaa til det her omhandlede skarpe Straffemiddel, end jeg gør nu. Det er en Side af Sagen, jeg ikke kan andet end bede ærede Medlemmer tage under Overvejelse, naar de komme til nærmere Behandling af dette Lovforslag. I denne Forbindelse tror jeg, det var berettiget af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) at minde om det oprørende Tilfælde, vi for nylig have oplevet i min egen Valgkreds. Jeg er den højtærede Justitsminister taknemmelig, fordi han har fremdraget det paa den Maade, han har gjort, og ikke har søgt at neddyse det, saaledes som vi have set saa

mange Sager om Misbrug af Embedsmyndighed blive neddyssede. Maaske jeg i denne Forbindelse maatte bede den højtærede Minister, om han ved denne Lejlighed eller en anden — det maa jeg henstille — vilde meddele os, hvad der er sket lige overfor de skyldige i denne Sag. Det er jo ikke nok, at deres Skyld bliver opdaget og fremdraget; man er dog vel berettiget til at kræve, at der ogsaa skrives ind imod dem, og det er, saa vidt mig bekendt, endnu ikke sket. Jeg ved, at man i den Egn, det drejer sig om, med nogen Undren endnu ser de Mennesker — eller dog nogen af dem — gaa i den samme Stilling og med den samme Myndighed, som de have misbrugt saa stærkt.

Med disse Bemærkninger vil jeg altsaa anbefale, at Lovforslaget bliver gjort til Genstand for en grundig Undersøgelse; den ønsker jeg selv maa finde Sted. Jeg har kun ønsket at sige, at jeg ikke paa Forhaand vil afvise de Straffemidler, her er Tale om, hvis vi ikke kunne finde andre og bedre, som kunne føre til det Maal, vi bør sætte os som det, der *skal* naas under denne Sags Behandling: en større Betyngelse for de svage og værgeløse.

Sveistrup: Det er jo en Sag, som ganske naturligt fremkalder meget modstridende Følelser. Paa den ene Side have vi civiliserede Mennesker en vis Afsky for legemlige Straffe og, som det blev antydnet af det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), særlig vi Jurister ere i vore Dage vante til at se paa den Slags Straffe med megen Uvillie. Paa den anden Side forekommer det mig, at naar nu ogsaa Venstres Justitsminister fremkommer med et Forslag af denne Art og forsikrer os om, at den Bøllelov, vi fik for nogle Aar siden, ikke har været tilstrækkelig virksom, og at han for sit Vedkommende ikke ved noget andet Middel end dette til at fremkalde Fred i Samfundet og den Tryghedsfølelse, der er af saa stor Værdi, og som særlig hos Kvinderne synes at være rokket, naar dette sker, da er der forbundet et ikke ringe Ansvar med at forkaste det Krav, der her er kommet frem. Men jeg vilde i ethvert Tilfælde være tilbøjelig til, før jeg skulde tage endelig Stilling til det Spørgsmaal, om vi skulle gaa til Anvendelse af Legemsstraf i saadanne Tilfælde, at ønske i videst muligt Omfang at lære at kende de Myndigheders Opfattelse af Sagen, som have Lejlighed til paa nærmeste Hold at beskæftige sig med disse Forbrydere, altsaa dels Domstolene, dels